

La corrupció del periodisme esportiu català

«Els diaris esportius han d'estar sempre amb molt bona relació amb la junta del Barça ja que, en cas contrari, se'ls acaben les promocions que suposen la seva principal font d'ingressos»

Piqué, Messi i Suárez en un entrenament. | ND

La nostra llarga experiència periodística esportiva en premsa, ràdio, televisió i agències de notícies ens permet relatar uns fets que hem tingut la sort de viure en primera persona i que ens els darrers dies han estat d'actualitat a tomb de les declaracions de Gerard Piqué i la polseguera que han aixecat

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/188148/contundents/declaracions/pique/contra/premsa/barcelonista/reclamar/unitat>) dins i fora del Barça.

És cert que el periodisme esportiu ha anat evolucionant en el decurs dels anys. De corrupció, però, n'hi ha hagut sempre. Fa dècades, importants periodistes, avui parlarem únicament dels catalans, anaven cada mes a l'antiga Masia del Barça on recollien un sobre pels seus serveis al club... Un company fins i tot es va enfadar molt ja que a més de treballar a un mitjà català també era corresponsal d'un diari esportiu de Madrid i de sobres ell en volia dos.

Un bon dia, Josep Lluís Núñez

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/165492/mor/josep/lluís/nunez/president/totxo>) que de futbol en sabia molt poc, va sorprendre en fer públic que volia ser president del Barcelona. El

constructor de Barakaldo va decidir invertir els diners que fessin falta per aconseguir el seu somni. Cal ressaltar, a més, que directa o indirectament, en l'època moderna, l'entitat sempre havia estat controlada pel món polític que acabaria representant CDC i ell de de nacionalista no en tenia res.

Com que a Núñez les enquestes li eren completament desfavorables es va carregar de molt males maneres el seu cap de campanya en aquelles eleccions de 1978. Van prendre el relleu els periodistes Josep Maria Casanovas, Tom Hernáez, el propietari del desaparegut diari *El Noticiero Universal*, José Maria Porcioles (fill de l'ex alcalde de Barcelona), el conegut intermediari Josep Maria Minguella i l'omnipotent directiu blaugrana Joan Gaspart. Van fundar primer l'Equip 10 -que feia de redacció de la revista *Tot Barça* i dels esports del *Noticiero*- i després el diari *Sport*. Aquest últim es va bolcar a favor seu durant els primers anys de la seva presidència.

D'altra banda, altres periodistes van començar a fer campanya bruta contra Ferran Ariño, que era el gran favorit, a qui van acusar de comunista, fet que va tenir el rebuig dels socis més veterans. Ariño, però, havia estat un dels fundadors de Convergència -en seria diputat a mitjans dels 80- i era un dels homes de total confiança de qui seria president de la Generalitat, Jordi Pujol, que en cap moment va fer evident el seu suport.

Per si això fos poc van convèncer Johan Cruyff i Carles Rexach perquè el mateix dia de les eleccions sortissin públicament en els mitjans de comunicació donant el seu suport a Núñez. El seu ampli equip de campanya també va aconseguir que es presentés a les eleccions el venerat Nicolau Casaus, l'home de les penyes i avi de l'actual vicepresident Jordi Cardoner. Casaus no es va cansar d'assegurar que si pactava amb Núñez li podrien dir el nom del porc.

Només conèixer el resultat final de les eleccions, al mateix Camp Nou, es va fer oficial el pacte Núñez-Casaus davant la decepció de molts socis que havien confiat en la paraula d'aquest últim. Gràcies a aquesta estratègia es "trencava el porró", ja que Ariño va perdre per una escassa diferència.

Ara, el dos grans diaris esportius de Barcelona, *Sport* i *Mundo Deportivo*, (*l'Esportiu* és un cas a banda), han d'estar sempre amb molt bona relació amb la directiva, la que sigui, ja que, en cas contrari se'ls hi acaben les promocions que suposen la seva principal font d'ingressos.

Actualment no pot ser més humiliant la situació, especialment si mirem els sous de la majoria dels joves periodistes. I és que encara que treballin en mitjans de referència, fins i tot d'àmbit espanyol, alguns d'ells han abandonat la professió perquè amb sous mileuristes no poden mantenir la seva família. Els més "afortunats", o sigui els que mai no critiquen res de la directiva sinó tot el contrari, tenen un premi especial: molts d'ells van a les tertúlies de Barça Televisió, que controla directament el club.

Un altre grup són tertulians de ràdio que hi participen de forma gratuïta. Es devaluen ells i ensorren cada cop més la nostra degradada professió. Clar que n'hi ha que s'atreveixen a dir que els jugadors que tenia Guardiola eren els millors de tota la història del club? ignorant qui van ser, entre d'altres, Zamora, Samitier, César, Kubala o el gallec Luís Suárez, l'únic jugador espanyol que ha guanyat la pilota d'or. A algun i a alguna els cau la baba quan poden entrevistar en roda de premsa als seus "herois" (desconeixen el veritable significat d'aquesta paraula) i expliquen "el molt que ens han donat" jugadors que estan al final de la seva carrera esportiva.

Com si no fos que el Barça sempre els ha pagat amb una gran generositat i molts d'ells segueixen vinculats al club, alguns amb càrrecs d'assessor per no fer gairebé res més que cobrar i molt bé per cert. Clar, com qui paga és el soci? a qui sí se'l pot enganyar.